

Sinceritate

În timpul războiului viața era tare grea și oamenii sufereau de foame. Dar un om bogat s-a hotărât să-i ajute pe cei sărmani și a trimis vorbă în tot târgul că, din ziua următoare, el va oferi pâine oricărui copil și asta fără niciun ban. A doua zi, încă din zori, mulți prichindei se strânseseră în fața casei în care locuia omul atât de bun la suflet. Când acesta a apărut cu niște coșuri mari, pline cu pâine, copiii s-au repezit, îmbrâncindu-se, lovindu-se, căutând fiecare să apuce pâine cât mai mare. Fiecare, cum punea mâna pe câte o pâine, o lua la goană, bucuros că prinsese o bucată mai mare. Era acolo o hărmălaie... Dar omul a observat că undeva, la marginea curții, aștepta cuminte o fetiță.

După ce toți ceilalți copii și-au ales ce pâini au vrut și au plecat cu ele, fetița s-a apropiat și ea de primul coș și s-a uitat în el. Dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat și în cel de-al doilea coș, dar și acesta era gol. Spre bucuria ei, pe fundul celui de-al treilea coș a găsit o pâinică mică, mică, pe care niciun copil nu o băgase în seamă.

Fetița a luat-o, a mulțumit frumos pentru pâine și a plecat spre casă. Toată ziua a stat omul și s-a gândit la cum se purtase acea fată și, ca urmare, a dat poruncă la bucatărie să fie coaptă o pâine mică, dar în care să fie puși 10 galbeni. Apoi, dis de dimineață, a așezat pâinica deasupra celorlalte pâini și a ieșit iarăși cu toate coșurile în curte, unde copiii deja se strânseseră și așteptau nerăbdători. Din nou s-au repezit și s-au luat la harță.

La sfârșit, fetița noastră, care așteptase cuminte, ca și în ziua precedentă, s-a ales tot cu pâinea cea mai mică, singura rămasă. Și de această dată, i-a mulțumit frumos omului și s-a grăbit spre casă, unde mama ei o aștepta. Când s-au așezat la masă și femeia a rupt pâinea, ce să vezi?!, galbenii s-au răsturnat pe masă din aluatul proaspăt.

– Vai, s-a speriat mama, ce să fie cu acești bani? Dacă banii au ajuns din greșeală în pâinea adusă de tine? Poate i-au căzut brutarului, în timp ce frământa aluatul. Ia-i și du-i imediat în-
apoi!

S-a întors fetița la casa omului și i-a dat acestuia toți banii; spunându-i cum mama ei i-a găsit în pâinica primită. Privind-o cu drag, omul i-a răspuns:

– Banii aceia nu au ajuns întâmplător acolo. După ce am văzut ieri cum ai avut răbdare și cum te-ai mulțumit chiar și cu mai puțin, am hotărât să te răsplătesc. Astăzi, am văzut și cât ești de cinstită, fiindcă ai fi putut păstra totul, dar tu mi-ai adus banii înapoi.

Drept răsplată, în fiecare dimineață când vei veni să iei și tu o pâinică, vei primi și câte zece galbeni.

Doamne, ce bucuroasă a fost fetița! Nu știa cum să-i mulțumească omului pentru atâta bunătate. S-a dus în fugă la mama ei și i-a dat bănușii, după care i-a povestit totul, iar mama a povăluit-o și de această dată, iar fata i-a urmat sfatul.

Așa se face că, de atunci, în fiecare dimineață, când primea galbenii, fata se ducea în mijlocul celorlalți copii și împărțea cu ei toți bănușii. Știa că și ceilalți au nevoie de milostenie la fel de mult ca și ea.

„Sărăcia sau bogăția nu pot învinge DRAGOSTEA, dar DRAGOSTEA poate învinge și sărăcia și bogăția” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Întâmpinarea Domnului

Întâmpinarea Domnului este prăznuită la 40 de zile de la nașterea lui Hristos, pe 2 februarie. Mântuitorul este dus la Templu de Fecioara Maria și dreptul Iosif pentru împlinirea Legii, care prevedea ca orice întâi născut de parte bărbătească să fie afierosit lui Dumnezeu în a 40-a zi de la naștere.

În acel moment se făcea și curățirea mamei. În Templu sunt întâmpinați de dreptul Simeon și prorocița Ana.

Potrivit Tradiției, dreptul Simeon a făcut parte din traducătorii Pentateuhului din limba ebraică în greacă.

În momentul în care a ajuns la textul „Iată Fecioara va lua în pântec și va naște fiu”, a înlocuit termenul „fecioara” cu „femeie”. Pentru necredința sa, Dumnezeu i-a făgăduit că nu o să moară până nu va vedea pe Mesia născut din Fecioara (Luca 2, 25-26).

Simeon, om al rugăciunii, reprezintă așteptarea împlinirii profețiilor. În momentul în care acesta îl ia în brațe pe Hristos, rostește: „Acum slobozește (eliberează) pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumina spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău, Israel” (Luca 2, 29-32). Simeon cere a fi eliberat nu pentru că era plictisit sau obosit, ci pentru că era împlinit.

Din cântările specifice acestei sărbători aflăm că el pleacă spre a vesti și morților că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat.

Sărbătoarea Întâmpinării Domnului a fost introdusă la Roma de papa Gelasiu în anul 494. Astfel, a fost înlocuită străvechea sărbătoare păgână a Lupercaliilor, de la începutul lui februarie, când aveau loc și procesiuni în jurul orașului cu făclii aprinse, în onoarea zeului Pan, supranumit și Lupercus, adică ucigașul lupilor sau ocrotitorul turmelor împotriva

lupilor.

În Răsărit această sărbătoare s-a introdus în penultimul an al domniei împăratului Justin I (526), iar generalizarea ei s-a făcut în cursul secolului VI, începând din anul 534, când împăratul Justinian a schimbat data sărbătorii de la 14 februarie la 2 februarie (40 de zile socotite de la 25 decembrie, noua dată a sărbătorii Nașterii Domnului).

Întâmpinarea Domnului sau aducerea Lui spre închinare a rămas ca pildă și la noi, ca îndatorire a mamelor de a aduce pruncii la biserică, la patruzeci de zile după naștere, pentru molifta de curățirea lor și închinarea pruncilor la sfințele icoane.

Mama care a născut vine în biserică și în numele familiei aduce pe noul născut ofrandă lui Dumnezeu, închinându-l la altar.

Ce este lăcomia după avere și lipsa discernământului

Gândea odată un țăran:

– Noi aștia care răscolim de mici pământul, care ne și ține, nu ne gândim la fleacuri. Numai că nu prea avem noi pământ. Să am pământ, n-aș avea habar de nimeni, nici de dracu nu aș mai avea vreo grijă!

Dracul auzi ce spunea Pavel și zise:

– Foarte bine, Pavele, las pe mine!... Am să te satur de pământ. Prin pământ am să pun mâna pe tine căci n-ai de sprijin nici biserica, nici preotul și predica lui, nici pe Dumnezeu.

Pavel vându și una și alta din ce avea și cumpără și el vreo cincisprezece hectare de pământ, cu o bucată de pădurice. Pământul bun dădu grâu bogat, însă oamenii începură să-l fure. Numai necazuri. Începură certurile, înjurăturile și judecățile. Nu mai avea trai cu oamenii și pace. Într-o zi, intră la el un creștin. Îi povesti că vine de undeva, unde li se da oamenilor pământ de muncă, și încă pământ de soi. Pavel a gândit: „Dacă-i așa, de ce să stau aici, la strâmtoare și între ticăloși? Am să vând ce am și plec acolo...”. În vară se duse acolo, văzu că e adevărat, își vându tot ce avea și se mută cu familia în ținutul cel nou. Aici, Pavel se tot frământa plin de lăcomie cum să aibă pământul lui. Un negustor îi povesti că a cumpărat acolo cinci mii de hectare mai pe nimic.

Pavel își zise:

– De ce să iau aici cinci sute de hectare și să nu iau acolo câteva mii?, își zise avarul.

Și plecă spre acea țară aflată undeva în stepă, ai cărei locuitori se adăposteau în niște corturi de pânză. Când ajunse

acolo, oamenii aceia îl primiră cu bine, iar el le dădu daruri. Apoi îl întrebă ce vânt îl aduce în zona lor.

– Mi-ar plăcea mai cu seamă pământul vostru, răspunse Pavel. Noi suntem cam strâmtorați și tare ne-ar prinde bine ceva pământ...

Veni și regele țării aceleia și, după ce-i spusese și lui cum stă treaba, îi ziseră:

– Pământ avem din belșug, poți să iei cât vrei.

– Mulțumim de bunătate... mie însă nu-mi trebuie mult.

Dar vezi d-ta, ar trebui să știu care bucată e a mea, s-o hotărnicim și să facem un înscris.

– Bine, zise regele.

– Și cu ce preț?, întrebă Pavel.

– De pildă, noi obișnuim să vindem o zi de pământ. Tot pământul pe care ai putea să-l ocolești într-o zi să fie al tău.

Prețul zilei e de o mie de galbeni...

„Mi-a pus Dumnezeu mâna în cap!”, își zise Pavel. O să ocolesc o împărăție întreagă. Într-o zi fac cincizeci de verste.

Ce pământ!... Zece mii de hectare... A doua zi dimineață plecară cu toții în stepă. Pavel scoase banii, îi puse în căciula

ășezată drept semn unde să se întorcă, și porni. Mergea și, din loc în loc, bătea câte un țarșuș. Merse până abia se mai zărea delușorul de unde plecase. Își tot făcea socoteli... și se întindea, și se-ntindea, până văzu că soarele dă spre asfințit. Să știi că m-am înșelat și am cuprins prea mult pământ. Ce mă fac dacă nu ajung la vreme?

Începu să alerge. Începu să simtă cum, încet-încet, îl dor

picioarele, dar alergă de parcă l-ar fi luat cineva cu biciul. Aruncă din fugă pieptarul, cizmele, plosca și căciula, pentru a putea alerga mai ușor și mai repede.

„Uite unde m-a dus lăcomia – își zise el – m-am nenorocit. Nu mai ajung eu înainte de asfințit...”

De spaimă, i se tăie răsufierea.

Sudoarea i-a lipit cămașa de trup. Gura-i era uscată. Nu mai putea. Îi era groază de moarte, dar nu mai putea să se oprească.

Îi auzi pe locuitorii acelei țări cum fluieră și strigă. Mai prinse puțină inimă. Își strânse ultimele puteri și alergă năuc. Începu să vadă oamenii de pe delușor. Ba chiar și căciula cu banii. Îl zări pe mai-marele care sta jos ținându-se cu mâinile de burtă...

Și aleargă mereu... Urcă dealul în goană. Iată căciula. Dar... șovăi. I se tăiară picioarele căzu și, căzând, întinse mâna spre căciulă.

– Halal să-ți fie, camarade, strigă mai-marele, ai câștigat mult pământ!...

Argatul lui dădu fuga să-l ridice, dar văzu cum curgea sângele din gură. Pavel murise.

Mai-marele sta jos ghemuit, râzând zgomotos și ținându-se cu mâinile de burtă. Apoi se sculă și dădu argatului o sapă:

– Îngroapă-! Atâta pământ îi trebuie unuia ca acesta! Doi metri.

Argatul luă sapa și săpă lui Pavel o groapă, tocmai cât lungimea trupului său, de la cap până la picioare și-l îngroapă.